

4—5 метра, широки 60 см.; краищата имъ сж издигнати и заострени. Тѣ се правятъ отъ леки кости, които се обшиватъ съ тюленова кожа. Кожата се изсушава предварително, прави се непрускаема и се съшива тѣй майсторски съ фокови жилки, щото нито една капка вода не може да проникне презъ шева. Отгоре надъ лодката се обтѣга кожа, съ дупка въ срѣдата колкото за единъ човѣкъ. Ескимосътъ влиза въ тая дупка, закрепва краищата на дрехитѣ си за лодката и образува съ нея едно цѣло. Като гледашъ лодката и гребца, свързани единъ за други, мжчно можешъ да кажешъ дали човѣкъ е станалъ лодка, или лодката човѣкъ.

Ескимосътъ управлява лодката си съ едно гребло; то е дълго около 2 м., и е разширено на края. На такава лодка, която стои почти наравно съ морската повърхность, ескимосътъ влиза самъ, и безъ кормило и компасъ, се пуца срещу буритѣ въ океана безъ страхъ. Понѣкога той извърща лодката си, но съ помощта на греблото изплува на повърхността и продължава пътя си. За една лулатютюнъ или чаша ракия гренландцитѣ се съгласяватъ да обърнатъ сами лодката си, следъ което изплуватъ измокрени и запъхтени, но готови наново да повторятъ „шегата“, стига да поиска зрительтъ.

Другиятъ видъ лодки сж широки, плоски и четвъртити. Презъ кожата, която е обтегната около тѣхъ, се забелязватъ ясно китовитѣ кости. Въ една лодка се качватъ обикновено 10—12 гребци, повече жени, които лѣте пренасятъ съ нея покжщнината си отъ едно мѣсто на друго. Мжжетѣ се качватъ въ своитѣ малки лодки.

Ескимосътъ си служи доста изкусно съ своитѣ рибарски орждия. Така той седне въ лодката си и